

Børne Blad

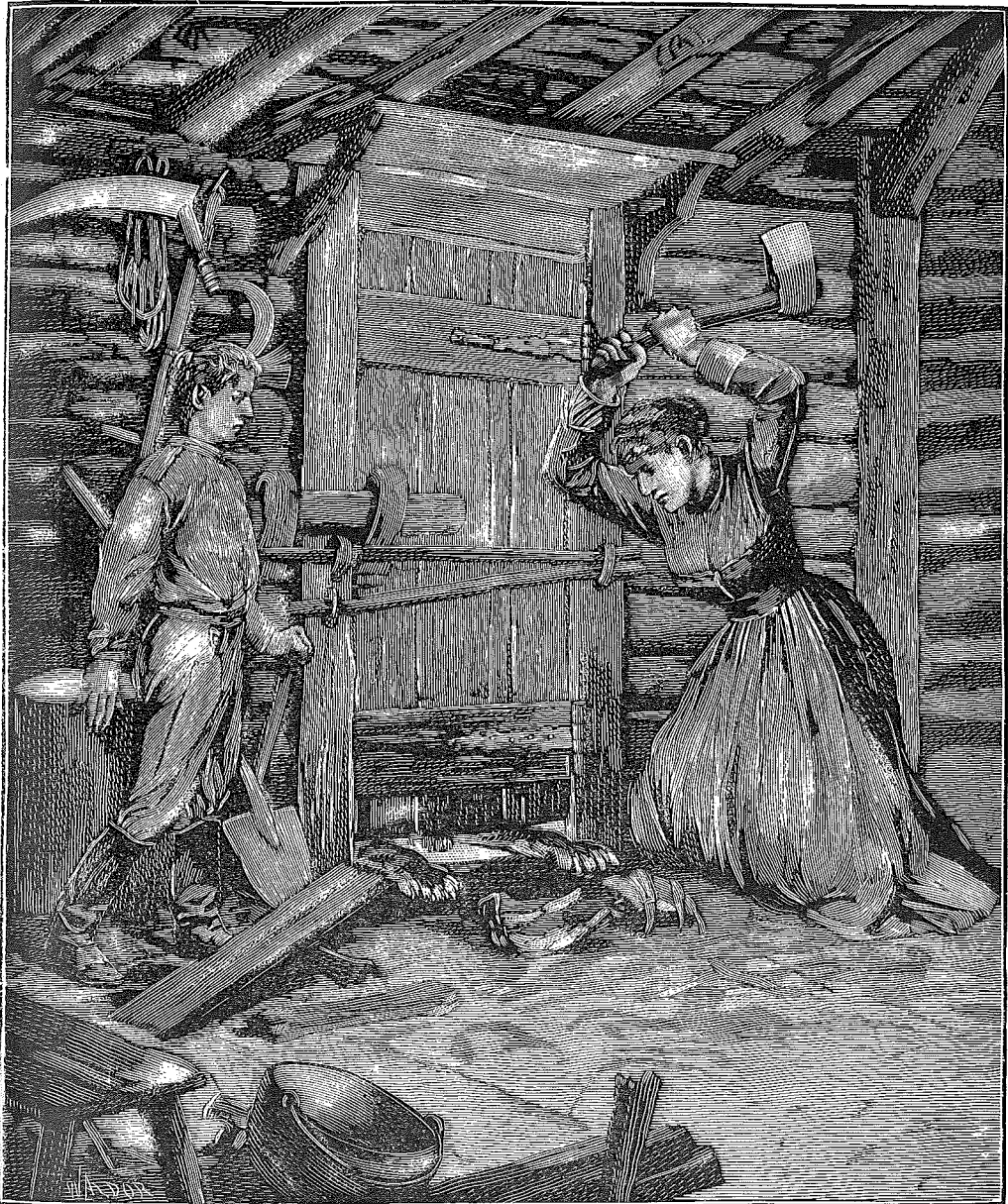

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 6.

9de februar 1896.

22de aarg.

Pantheren stikker labberne ind.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for året, betalt i forstuid. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cent.s. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

6. lelse.

Den tredje artikel.

VIII. Opholdelsen i den sande tro.

ABC-klassen: Saamange, som drives af Guds Aand, disse er Guds børn.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor, og Pil. 1, 6: Han, som har begyndt en gode gjerning i eder, vil fuldføre den indtil Jesu Kristi dag.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Rom. 8, 16 (Sp. 395) og 1 Petr. 1, 5: I bevares ved Guds magt formedelt troen til den frelse, som er færdig til at aabenbares i den sidste tid.

P i n k.

„Som har opholdt mig i den sande tro.“

— Stilstand er tilbagegang.

— „En kristen“, pleiede St. Bernhard at sige, „er lig maanen, — enten tiltager eller aftager han.“

— Luther siger: „Jeg skulde ikke ønske, at min sjæl laa i min egen haand. Laa den i min egen haand, saa havde Satan for længe siden, og det i et øieblik, faret afsted med den som en grib med en liden tylling, men af Guds haand vil hverken bjævelen eller nogen anden kunne rive den ud.“

— Den tapre Annas Borgius, der havde været medlem af parlamentet i Paris, blev for sin ebanæiske tros skyld dømt til døden. Da man nu førte ham til retterstedet, bad han i et væk: „Min Gud, min Gud, forlad ikke mig, forat jeg ikke skal komme til at forlade dig!“

— Man fortæller, at det i stormveir ikke er ualmindeligt, at smaa fugle drives langt ud paa havet. Rejsende ser dem ofte langt fra kysten, flyvende frem og tilbage over maafterne med trætte vinger, som om de saa inderlig ønskede, at de kunde sætte sig ned og hvile. En rejsende fortæller saaledes, at han engang saa en lerte først

følge skibet, han seilede med, en lang strækning og saa blive nødt til at ty ned af træthed. Den var da saa udmattet, at den let kunde fanges. Den nu udbrakte haand blev fuglen saa behagelig, at den villig satte sig ned paa den, ibet den glemte sine kolbe, forfrosne ben i sine fjær og saa sig omkring med det klare øie uden den mindste frygt. Den forstod ligesom, at den var kommen mellem gode mennesker, saa den ingengru ud havde til at frygte. — Ikke sandt, et smukt billede paa den sjæl, som af fristellers stormvinde er dreven ud over fortvilelsens hav? Den modtagelse, den lille fugl fik, giver sin en mat forestilling om den modtagelse, den trætte, af synden ængstede sjæl faar, naar den tillidsfuldt overgiver sig i Trøstermandens, den Helligaands, hænder.

— Om Luthers ven og medarbejder Justus Jonas fortælles følgende, som viser, hvorledes Herrens Ord holdt ham ilide: Efterat have udstaaet tunge trængsler i den schmalkaldiske krigs tid, blev han prest i Eidsfeld. Men efter et par aars virksomhed her var hans kræfter udtømte, og han faldt i en svær sygdom, hvoraf han ikke mere reiste sig. Dog var endnu en haard og tung kamp forbeholdt ham; han, som saa ofte havde vist et uforsærdet trosmod, blev paa sygeleiet fristet af tvil og anfægtelse. Hans embedsbrødres trøstetale og opmuntring kunde ingen hjælp yde ham. Kun nogle trøstesprog, som hans kapellan, uden nogen tilføjelse med høi røst oplæste for ham af bibelen, formaaede at styrke hans ængstede sjæl og hjælpe ham til at holde fast ved Guds naade i Kristus. Trøstet af den Helligaand paa denne maade gjentog han siden ofte for sig selv disse Herrens ord: „I min Faders hus er mange værelser; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt eder det“, og saa døde han med de ord, med hvilke han selv havde hørt Luther udbaande: „Herre Jesus Kristus, i dine hænder befalet jeg min aand; du har forløst mig.“

— Spurgeon siger: Jeg forstalte nylig mine tilhørere, da jeg prædikede over det ord; „Min naade er dig nok“, at jeg for første gang havde erfaret, hvad Abraham sølte, da han faldt paa sit ansigt og lo (1 Mos. 17, 17). Jeg kom nemlig meget træt hjem, da dette sprog faldt mig ind: „Min naade er dig nok“; men med særskilt eftertryk kom disse to ord: „Min naade er dig nok.“ Min sjæl sagde: „Uden tvil er den det. Visjelig, den uendelige Guds naade er mere end nok for saadan en liden orm, som jeg er“, og jeg lo og lo igjen, ibet jeg tænkte paa, hvor meget forraat overfeg alle mine behov. Det syntes mig, som var jeg en liden fisk i Themsens og sagde i min tørst: „Al, jeg vil komme til at drikke hele floden ud“, og saa den ærværdige flod løstede sit hoved op og smilede svarte: „Sille fisk, mit vand er nok for dig.“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

6. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

VIII. Our preservation in the true faith.

ABC Class: Rom. 8, 14: As many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God.

Catechism Class: Same as above, and Phil. 1, 6: He which hath begun a good work in you will perform it until the day of Jesus Christ.

Explanation Class: Same as above, Rom. 8, 16 (Qu. 395), and 1 Pet. 1, 5: You are kept by the power of God through faith unto salvation ready to be revealed in the last time.

SUGGESTIONS.

"Who has preserved me in the true faith."

— It is not enough to begin well, except we end well.

— What a misery must it not be to be wrecked at the harbor-mouth, within hail of friends, within sight of home!

— There is in the spiritual nature first a seed, then a plant, then a tree.

— As in Zechariah's vision, the two olive-trees stood on each side of the golden lamp, emptying into its bowl the oil out of themselves, and thus sustaining its never-failing light, thus God's two olive-trees, his Word and his Sacraments, stand ready to pour their oil, the Holy Spirit, into the hearts of believers, to preserve the light of their faith unto the end.

— There is a beautiful legend of a man whose garden produced nothing else but weeds, till at last he met with a strange, foreign flower of singular vitality. He sowed a handful of this seed in his overgrown garden and left it to work its own sweet way. He slept and rose, and knew not how the seed was going, till on a day he opened the gate and saw a sight which much astounded him. He knew that the seed would produce a dainty flower and he looked for it; but he had little dreamt that the plant would work its way all over the garden. But so it was: the flower was surely exterminating every weed, so that, as he looked from wall to wall, he could everywhere see the fair colors of that rare plant and smell its delicious perfume.—That rare plant is the Holy Spirit. Sow him through the Word in the soil of your soul, and he will gradually eat out the roots of all ill weeds and poisonous plants, and make your life a sweet odor unto the Lord.

— As a sail-ship in the midst of the sea goes

not toward the haven, unless it has a favorable wind, even so the Christian does not reach his wished-for haven, unless he continually be blown upon and directed by the Spirit.

— There are two sorts of advocates: the one plead before judges; the other consulting advocates who instruct and advise the clients. Jesus is an advocate of the first of these classes. He is our pleading advocate before the Judge. But the Holy Ghost is our private counsellor, who advises, instructs, and comforts us; gives us courage to address ourselves to God, boldness to speak to him so that we may prevail.

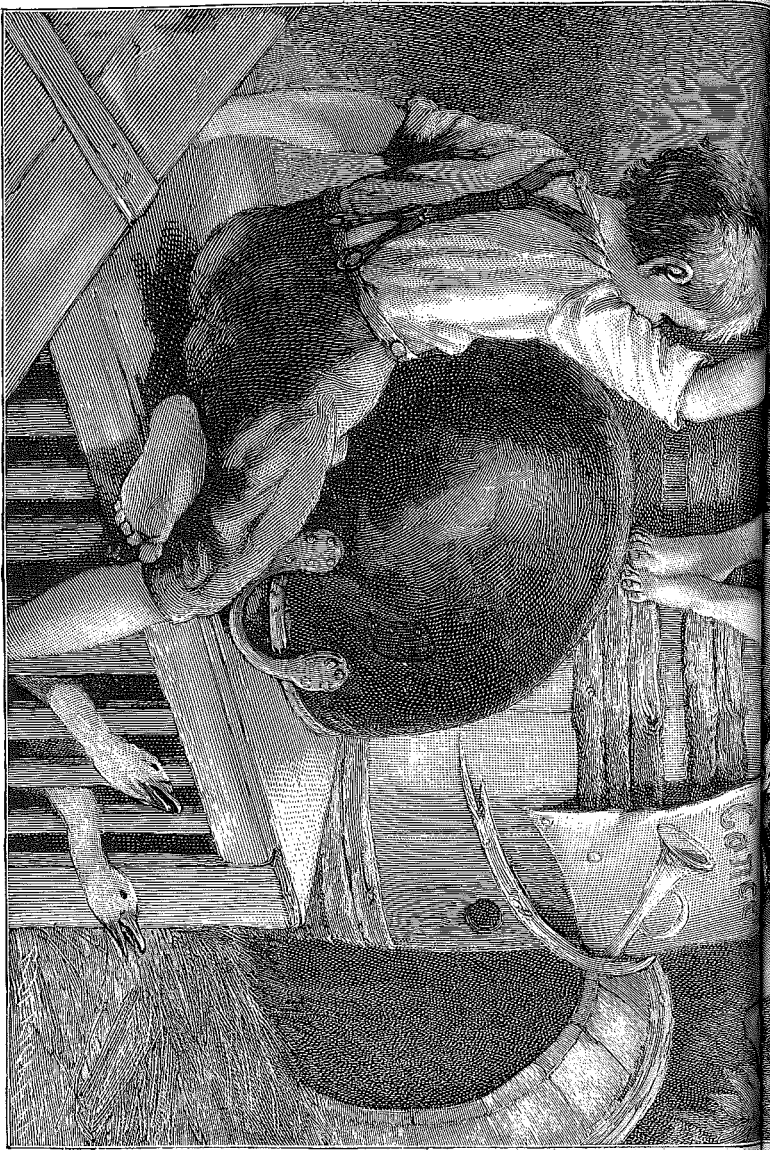
— A traveler among the mountains of Madeira set out for a distant summit, but was soon lost in a thick mist. He would have given up in despair; but his guide ran on before, constantly calling out, "Press on, sir, press on! there's light beyond!" In a little while they had passed the region of clouds and darkness and stood upon the mountain's top, with not a cloud to obstruct the vision.—Thus our faithful Guide, the Holy Spirit, keeps calling out to the beclouded, despondent pilgrim, "Press on! there's light beyond!"

— The Holy Spirit does not make us wise above that which is written, but up to that which is written.

— It is not the work of the Holy Spirit to tell the Christian the meaning of Scripture and increase his graces without the Christian's own labor and study, but to bless that study and give him knowledge thereby.

— In the early times in England, when land was sold, the owner cut a turf from the green-sward and cast it into the cap of the purchaser as a token that it was his; or he tore off the branch of a tree and put into the new owners hand to show that he was entitled to all the products of the soil; and when the purchaser of a house received possession, the key of the door, or a bundle of thatch plucked from the roof, signified that the building was given up to him. The God of all grace has given to his people all the perfection of heaven to be their heritage for ever, and the earnest of the Spirit is to them a blessed token that all things are theirs. The Spirit's work of comfort and counsel is a part of heaven's covenant blessing, a turf from the soil of Canaan, a twig from the tree of life, the key to mansions in the skies.

— The indwelling of God the Holy Ghost is the common mark of all believers. It is the shepherd's mark of the flock of the Lord Jesus, distinguishing them from the rest of the world. It is the goldsmith's stamp on the genuine sons of God. It is the King's own seal on those who are his peculiar people, proving them to be his own property. It is the earnest which the Redeemer gives to his believing disciples, while they are in the body, as a pledge of the full redemption yet to come on the resurrection-morning.

En concert.

Fr. Flaudmont

Den lille franskmænd.

(Fortættelse.)

Da sin vei kom han forbi det egetræ, under hvilket han havde fundet den lille Ludvig. Han gik hen til det, knælte ned og bad inderlig under taarer og med foldede hænder: „Kjære Gud! Her paa dette sted knælte Ludvig som et stakkars hjælpeløst barn og raabte til dig om hjælp, og du hørte hans bøn. Nu knæler ogsaa jeg her og raaber af dybsens nød til dig — o hør min bøn. Forbarm dig over mig og min kone og mine børn, ja ogsaa over den elstelige lille Ludvig! O, du kjære Gud, du siger jo selv: „Salige er de barmhjertige; thi dem skal vederfares barmhjertighed.“ Forbarm dig over mig og mine børn. O, du gode Gud, vend ikke dit øre fra min bøn.“

Han reiste sig trøstet fra bønnen. Han havde neppe gaaet hundrede skridt, da Johanna kom gaaende hurtig mod ham. Lorents blev ikke lidet forbausset ved at møde hende her og spurgte: „Er det noget paafærde hjemme?“

Hun svarte: „Ikke andet end godt“, og straalende glad som en engel.

„Ikke sandt“, sagde hun, da hun kom nærmere, „forvalteren var villig til at vente.“

„Nei, han vilde ikke“, svarte Lorents bedrøvet.

„Ja, det tænkte jeg nok“, sagde Johanna lige fornøjet.

„Gjør det da ikke mere indtryk paa dig?“ spurgte hendes mand, forbausset over hendes smilende ansigt.

„Nu vel“, svarte konen, „saa lad mig da fortælle dig det. Gud har hjulpet os. Mit hjerte er saa fuldt af tak og pris, at jeg har lyst til at juble høit og talke Herren, saa alle kan høre det. — Jeg kunde ikke vente, til du kom hjem; jeg maatte skynde mig og møde dig for at fortælle den store lykke, som er bleven os tildel. Gud har paa en forunderlig maade bragt os hjælp. Se bare!“

Med disse ord holdt hun haanden frem og viste sin mand tyve blanke skinende guldstykker.

Lorents havde vanskelig for at tro sine egne øine. „Men hvor har du faaet alle disse penge fra?“ udbrød han.

„Ja du kunde gjettede baade dag og aar,

før du kunde finde ud det“, sagde hans kone. „Men lad mig straks fortælle dig det alt sammen. Da du var gaaet, følte jeg mig saa tung om hjertet; jeg kan ikke sige, hvor bedrøbet jeg var. Børnene var ube, og saa tog jeg frem en del af deres klæder for at lappe dem; jeg satte mig til at sy flittig og bad samtidig i mit hjerte til Gud, idet jeg snart saa paa den lille, som laa i buggen ved siden af mig, og snart ud gennem vinduerne paa de andre, som sprang saa fornøjet om derude. O, Gud, sukede jeg, „forbarm dig over de stakkars smaa, der intet kjender til den sorg, der trykker mig, og ikke ved, hvilken jammer der truer dem.“ Jeg fældte mangen en taare, mens jeg sad der og syede. Tilfaldt tog jeg fat paa Ludvigs blaa trøje, som ogsaa trængte en del istandsættelse. Jeg syede igjen en søm som var gaaet op, og saa efter, om der ikke skulde være en eller anden knap, som maatte syes fastere. Da lagde jeg merke til, at en med blaat tøj overtrukket knap var slidt istykker paa kanten, og at der skinnede noget blankt metal frem; jeg gjorde hullet større med neglen og opdagede, at det var en guldpenge. Du kan tænke dig til min overræffelse. Ved at tænke over sagen kom jeg til den slutning, at man maatte have syet det ind for bedre at skjule det. Ludvigs mor havde jo maattet flygte, og flygtninger er udsatte for mange farer; hun har derfor paa denne maade søgt at hindre at pengene skulde blive røvede fra hende. Jeg gjettede straks, at ogsaa de andre knapper var overtrukne guldstykker, og skar derfor alle knapperne itu og har paa den maade faaet de tyve guldstykker, som du ser. Saaledes har Gud hjulpet os i nøden. Du kan nu betale forvalteren, og vi og vore børn kan blive i vort gamle kjære hjem.“

Lorents blev staaende en stund i dybe tanker, men sagde derpaa: „Jeg ved ikke, om disse penge kan hjælpe os. De er jo ikke vore; de tilhører Ludvigs mor. Lad os aldrig røre ved fremmed eiendom.“

„Jeg har ogsaa tænkt paa dette“, sagde Johanna. „Men nu skal du høre min mening om sagen. Da Ludvigs mor ikke er saa fattig, som vi har tænkt, ja kanske er rigere, end nogen aner, vilde hun vist gjerne betale os en del, fordi vi har hendes søn i huset. Og jeg antager ikke, at en dollar om ugen er for meget. Desuden har jo ogsaa Ludvig kostet os meget ellers ogsaa;

han har jo for eksempel faaet en hel ny dragt af os. Og kost og klæder til ham vil blive langt mere end to og tyve dollars. Tag derfor fire af disse guldstykker — det blir netop to og tyve dollars — og gaa med god samvittighed til forvalteren og betal ham."

"Jo, du har ret", sagde Lorentz fornøjet. "Vi kan med god samvittighed tage fire guldstykker. Gud har reddet os af vor nød. Han være takket og lobet."

Han var saa rørt, at han ikke fik sagt mere.

"Men", fortsatte han efter en stunds tausshed, "forvalteren vil forundre sig over, hvorledes jeg saa hurtig har faaet fat paa pengene. Hvad skal jeg svare, hvis han spørger derom?"

"Na", sagde Johanna, "sig bare, at du har faaet pengene af din kone; det er hemmelige penge, som du indtil det øieblik, da hun gav dig dem, intet har vidst om. Men gaa nu, og saa skynder jeg mig hjem til børnene."

"Følg med bare et stykke", sagde Lorentz, "jeg maa vise dig det egetræ, under hvilket jeg fandt Ludvig."

Han gik foran hen gennem skoven, og hun fulgte efter.

"Se her Johanna", sagde han, da de stod ved den lille grønne aabning i skoven, "her er træet, under hvilket Ludvig saa hjertelig bad til Gud og blev hørt af ham. Under dette træ bad ogsaa jeg for en stund siden i min elendighed til Gud, og ogsaa min bøn er bleven hørt. Nei det havde jeg ikke kunnet tænke, at Gud saa snart skulde lade mig kunne takke ham for hjælpen."

Med blikket rettede mod himmelen sank han paatnø og bad: "Kjære himmelske fader! Vigesaa inderlig, som jeg før bad til dig, maa jeg nu takke dig. Du har hørt min bøn. Modtag da ogsaa nu min tak!"

Johanna knælte ned ved siden af sin mand. Begge prisede ham af hjertens dyb, lykkelig over at have en stor, almægtig Gud, som sørger for os mennesker, som kommer os ihu i nødens stund og hjælper os. Deres kjærlighed, deres tillid til Gud, deres barnlige taknemmelighed mod ham fyldte deres hjerte med en høiere og renere glæde end al verdens guld kunde virke.

Johanna skyndte sig hjem, mens Lorentz atter gik afsted til Waldenberg. Det var temmelig sent, da han igjen nærmede sig

hjemmet. Fuldmaanen stod allerede høit paa himmelen og kastede sit straalestjer over den lille venlige landsby og spillede sig i den stille sø. Johanna sad paa en bænk foran huset og ventede paa sin mand. Hun havde allerede for længe siden bragt sine børn til sengs og gjort aftenmaden færdig til sin egtesælle.

Mens de sad og spiste sammen i stuen, talte de om dagens hændelser.

Lorentz spurgte blandt andet: Ved Ludvig om, at der var indstyret penge i hans trøje?"

"Nei", svarte Johanna, "jeg kan forstaa, at han intet ved derom." "Du Ludvig", sagde jeg til ham, knapperne i trøjen er allerede temmelig slidte. Jeg har derfor taget dem ud og vil sætte metallknapper istedenfor tøjknapperne; de vil være meget stærkere og skinne lang vei som guld." Han lod til at blive fornøjet derover og kom ikke med nogen indvendinger. Hadde han vidst, at der var guld i dem, havde han jo maattet jagt det."

"Nu vel", sagde Lorentz, "har hans mor anseet det for rigtigst ikke at tale til ham derom saa er det kanske bedst, at vi gjør det samme."

"Ja det er ogsaa min mening", sagde Johanna. "Men om han intet ved om pengene, saa skal de alligevel blot blive anvendt til hans nytte. Jeg vil passe paa dem som betroet gods, som vi engang skal gjøre regnskab for. Jeg vil nøiagtig skrive op alt, som vi giver ud af dem, og betragte mig som formynderstke for gutten. — Jeg har mere end engang haft mine bekymringer for, hvorledes vi i længden skulde kunne skaffe ham passende klæder; han er jo saa vilter og maa nu igjen have et par nye sko. Men nu har ogsaa Gud sørget for den ting."

"Disse penge", sagde Lorentz, "er en hemmelig skat, som Ludvig uden at vide det, har bragt i vort hus, og som allerede har været til velsignelse. Uden dem vilde vi umulig have kunnet betale afgiften for forpaktningen."

"Nei det er sikkert", sagde Johanna, "hvad vi har bragt ud i penge for gutten, er ikke stort, den mad, han har spist, har vi heller ikke merket noget savn ved. Hvis vi ikke havde taget ham i huset, vilde vi ikke have sparet ti, end mindre tyve dollars mere."

(Fortsættes)

En aften i blokhuset.

(Med billedede).

Het var ensomt i blokhuset ved den lille sø i Kanada, hvor nybyggerfamilien havde fæstet bo; det var altid ensomt der, men endnu mere nu, da faderen var reist væk i flere uger for at sælge de skind, som var udbyttet af de sidste maaneders jagt.

Han turde reise hjemmefra; thi han vidste, at hans voksne datter Ruth og den fjortenaarige Tom hverken manglede mod eller aandsnærværelse. Han behøvede heller ikke ligesom saa mange nybyggere at frygte for indianerne; de havde ikke paa lang tid færdes paa disse kanter; dette var netop en af grundene, hvorfor han havde bosat sig i denne egn; han havde hørt saa meget om alle de rædsler, som rødhuderne kunde bringe de hvide nybyggere, at han havde liden lyst til at udsætte sine kjære for deres grusomhed.

Ruth og Tom syntes, det blev længe at være alene; men de var vant til ensomheden; datteren holdt en stund hver dag skole med sin broder, og ellers gav husstellet hende nok at gjøre. Men saa var det en aften, som hun havde været hos kjørene, at hun kom farende ind og fortalte sin broder, at hun havde set en panther borte i skovkanten. De to søstende haabede, at den snart vilde gaa sin vei igjen, og lagde sig tilro uden at bryde sig videre om dyret. Men begge de følgende dage blev udbyret set i nærheden af huset; den sneg sig forfulken omkring og lurede paa et eller andet bytte; den ene nat havde den ogsaa forsøgt at trænge ind i fjøset, men uden at det var lykket. Tom var som sagt ikke mere end 14 aar gammel, men han havde allerede mange gange været med sin far paa jagt, om han end ikke kunde siges at være nogen flink skytter. Han havde ikke videre mod paa alene at forsøge pantheren, men vovede sig dog udenfor huset med geværet i haab om kanske at saa øie paa den og kunne sende den en fugle. Men ingen panther viste sig; det var mest om aftenen, man fik se den snige sig om husene, og da vovede Ruth allermindst at lade broderen gaa noget langt; ogsaa da havde han skyndet sig ind efter sit gevær, engang han

fik se dyret; men dette var straks igjen forsvundet i skoven.

Da var det, at Ruth fik et indfald. Ved broderens hjælp løstede hun døren noget op, saa der blev en aabning nedentil, og efterat hun, som hun hver aften pleiede, havde sat sterte bomme for døren, lagde hun et kjød-stykke paa gulvet lige udenfor aabningen. Hun haabede nemlig, at pantheren vilde stikke labberne ind efter kjødet og havde en øks liggende færdig for straks at hugge til, hvis nogen lab viste sig.

Og ganske rigtig! Efter en stunds forløb hørte de noget rusle udenfor, og straks efter kom to labber med stygge skarpe klør paa stikkende ind under døren. Ruth greb sieblikkelig øksen og hug af den ene lab. Hylende tral dyret sig tilbage, medens tærskelen farvedes rød af blod.

De kunde næste morgen se de blodige spor efter robdyret i sneen; men Tom turde ikke alene vove sig langt ind i skoven for at lede efter det. Et par dage senere kom faderen hjem, og isølge med ham kunde Tom drage afsted for at søge efter det saarede dyr, og de fandt ogsaa snart pantheren liggende død en halv mils vei fra hjemmet. Den havde forblødt sig.

Faderen flaaede dyret og tog skindet med sig hjem. Det blev ikke solgt ligesom skindene af de mange dyr, han i de sidste aar havde skudt, men ophængt paa den ene væg i blokhuset som et minde om datterens mod, og skindets historie blev i aarenes løb fortalt for mere end en fremmed, som gjæftede den ensomme nybyggerbolig.

Opl. paa gaade i nr. 4.

Ormen hin lange.

Bogstabsgaade.

2 8 4 er børn rødde for. 4 2 3 11 5 er en norst by. 7 8 2 10 11 er et guttenavn. 19 4 4 5 8 et verktøi. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 en norst by.